

Arrest

nr. 165 154 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 januari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2015 en op 23 oktober 2015.

1.3. Op 23 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Lashkeran, een dorp op een vijftiental kilometer van Salmas (Iran). U beschikt over de Iraanse nationaliteit. U ging tot uw vijftien jaar naar school. Uw vader was reeds vier à vijf jaar ziek en u zorgde voor inkomsten door op het land te werken en in de zomer tot de herfst als herder schapen te hoeden. U zorgde voor de schapen van uw gezin en van uw oom die u hiervoor betaalde. U kreeg ook geld van uw oom in ruil voor het gebruik van uw Iraans paspoort voor zijn commerciële activiteiten. Als herder was u van 's ochtends vroeg tot 's avonds op pad met de schapen. U was niet de enige herder in uw dorp. Als herder in de bergen kwam u af en toe leden van PJAK (Partij voor een vrij leven in Koerdistan / Free Life Party of Kurdistan / Partiya Jiyana Azada Kurdistanê) tegen. U gaf hen dan eten, sigaretten en melk. U kende hen niet persoonlijk maar u wist dat het leden van PJAK waren want ze spraken Koerdisch met u en PJAK was alomtegenwoordig bij jullie in de streek. Ze zeiden ook altijd dat ze -hawal (vertaling: kameraad) waren. Leden van PJAK gebruiken onder elkaar hun eigen namen niet maar gebruiken het woordkameraad. Het woord kameraad wordt meestal door leden van PJAK of PKK (Koerdische Arbeiderspartij) gebruikt en iemand die niks met PJAK te maken heeft, wordt geen kameraad genoemd. PJAK kwam langs in de dorpen om vergaderingen te houden met de dorpsbewoners om hen te informeren over hun rechten, hen aan te moedigen op te komen voor hun rechten als Koerden en om aan te geven dat vrouwen gelijk moeten behandeld worden. U had geen schrik van leden van PJAK als u hen in de bergen tegen kwam omdat dit normaal was. Met de andere herders werd er ook gepraat over de ontmoetingen tussen herders en leden van PJAK. Daarentegen hadden u en andere herders en dorpelingen wel schrik van de Iraanse autoriteiten en hadden jullie schrik om verklikt te worden bij de autoriteiten. Toen uw vader ziek werd, bezorgde u dat nog meer. Op een dag dat u op de terugweg was naar huis, kwam u een groep van vijf personen, drie mannen en twee vrouwen, tegen. Drie van hen waren gewapend en ze hadden ook een rugzak mee. Ze wilden de weg naar het dorp Gube weten. U kende hen niet. U was weigerachtig om hen de weg te wijzen want u was bezorgd voor uw schapen en voor uw zieke vader maar anderzijds wilde u hen ook helpen. Ze vroegen aan een andere herder, een man uit uw dorp Enghelab genaamd, om uw schapen mee naar huis te nemen zodat u hen de weg kon wijzen. U ging een eindje mee tot een punt waar ze verder konden. Ongeveer uur later, op uw terugweg naar huis, hoorde u schoten. U was hierover bezorgd en vertelde uw moeder dat u vreemde personen op weg had begeleid. U kon die nacht moeilijk slapen omdat u was gezien met vreemde personen en het hebben van banden met PJAK strafbaar is in Iran. De volgende ochtend vertrok u zoals elke dag opnieuw met uw schapen. Om 11 uur werd u opgebeld door uw neef. U ontmoette hem in de bergen. Hij vertelde dat de Ettelaat (Ministerie van Informatie) bij u thuis was binnengevallen en uw vader had meegenomen ter ondervraging. U overnachtte in de bergen. De volgende dag kreeg u de opdracht van uw oom om naar een zekere A.(...), in een nabijgelegen dorp te gaan. U vertelde A.(...) het verhaal over de vreemde personen die u de weg hebt gewezen. De volgende dag ging A.(...) naar uw huis om te zich voor u te informeren. Uw moeder vertelde hem over de inval van de Ettelaat en uw vader was nog steeds aangehouden. De dag nadien vroeg u opnieuw A.(...) om naar uw huis te gaan om zich te informeren. Uw vader was vrijgelaten. De autoriteiten hadden hem gemarteld. Ze beschuldigden u ervan als gids te hebben gewerkt voor PJAK en banden te hebben met deze partij. U moest zich vrijwillig aangeven bij de autoriteiten. Een dag later besloot uw vader om u naar het buitenland te sturen en de volgende dag werd alles geregeld tussen A.(...), uw vader en uw oom. Uw vader verkocht schapen om uw reis te bekostigen. Uw oom gaf uw eigen paspoort die hij zelf bijhield aan A.(...). U bleef in het totaal ongeveer een week lang bij A.(...). U bent in de herfst vertrokken uit Iran. Het herfstseizoen duurt drie maanden. Op de eerste of de tweede dag van de tweede maand van het herfstseizoen (oktober 2014) hebt u Iran verlaten. U stak de grens met Turkije te paard over. In Turkije kreeg u uw eigen Iraans paspoort met uw eigen naam terug van A.(...) en de smokkelaar had er stempels in aangebracht. U reisde per bus van Van (Turkije) naar Istanbul (Turkije) aan de hand van uw eigen Iraans paspoort. Bij aankomst in Istanbul moest u uw paspoort aan een smokkelaar geven. Een paar dagen later werd u naar de luchthaven gebracht. U kreeg toen van de smokkelaar een paspoort en een blad met instructies op. U deed dit paspoort open en herkende uw pasfoto. Het was dezelfde pasfoto als de pasfoto in het paspoort waarmee u de busreis maakte. U herkende uw naam niet in dit paspoort omdat het in Engels, en dus in het Latijnse geschrift, geschreven was. Het was wel zeker een Iraans paspoort want u herkende het logo. Dit paspoort bevatte ook een visum. Aan de hand van dit paspoort nam u een vlucht naar een voor u onbekend land. Bij de aankomst in de luchthaven aldaar werd u tegengehouden door de aanwezige autoriteiten en werd u met behulp van een tolk uitgelegd dat u reisde aan de hand van een vals Iraans paspoort met een vals visum. U werd enkele uren later terug op het vliegtuig naar Istanbul gezet. Aangekomen in Istanbul werd u gearresteerd door de Turkse autoriteiten. U werd 15 dagen vastgehouden door de Turkse autoriteiten. Na uw vrijlating keerde u terug naar de smokkelaar. Uiteindelijk kwam u per vrachtwagen naar België. Uw reis duurde ongeveer drie maanden en één week. U vroeg asiel aan in België op 28 januari 2015. Na uw aankomst in België zijn de Iraanse autoriteiten

nog binnengevallen bij u thuis. Uw vader werd in het totaal drie keer meegenomen en ondervraagd door de autoriteiten. Hij is ondertussen gestorven. U bent ervan overtuigd dat de druk van de autoriteiten de dood van uw vader heeft beïnvloed. U beschikt over een kopie van uw cart-e-melli (nationale kaart), een kopie van de overlijdensakte van uw vader waaruit blijkt dat hij overleed in Urumieh op 17 mei 2015, een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (Iraans geboorteboekje) en een kopie van de eerste pagina van de shenasnameh van uw moeder, en enkele foto's van uw deelname samen met bevriende Koerden die behoren tot KDPI (Koerdische Democratische Partij van Iran) en PJAK aan demonstraties in België voor de Koerdische zaak. Zelf bent u geen lid van een Koerdische partij in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn er verschillende elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten die uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten. U had in Iran een paspoort aangevraagd om te reizen maar zelf had u nooit gereisd. Uw oom hield uw paspoort bij voor zijn zaken en uw oom heeft uw paspoort aan de smokkelaar gegeven. U verklaarde dat u met uw eigen Iraans paspoort de busreis van Van naar Istanbul hebt gemaakt (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 3). Vervolgens verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u een vlucht hebt genomen van Istanbul naar een voor u onbekend land aan de hand van een Iraans paspoort gekregen van de smokkelaar; dat u in het onbekende land werd tegengehouden door de aanwezige autoriteiten; dat er u werd gezegd dat u reisde met een vals Iraans paspoort met hierin een vals visum en dat u vervolgens werd teruggestuurd naar Istanbul (CGVS II, p. 4-6). U verklaarde dat u in Turkije 15 dagen werd vastgehouden (CGVS I, p. 23). Er kan echter worden gewezen op een flagrante tegenstrijdigheid in verband met uw reisweg tussen de verklaringen in uw eerste gehoor en uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Op uw eerste gehoor had u immers nog verklaard dat u werd tegengehouden op de luchthaven van Istanbul. U stelde dat u in het vliegtuig zat en dat u toen werd gearresteerd zodat uw reis niet doorging (CGVS I, p. 23-24). Bovenop deze tegenstrijdigheid, is het overigens niet ernstig dat u niet zou weten naar welk land uw vlucht ging (CGVS I, p. 23-24) of in welk land u werd tegengehouden door de aanwezige autoriteiten (CGVS II, p. 5). Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten, wordt bevestigd door uw opeenvolgende verklaringen die verband houden met de door u gebruikte reisdocumenten. Er werd u veelvuldig gevraagd naar de reisdocumenten die u gebruikte. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat het niet geloofwaardig is dat u niet zou geweten hebben of het paspoort gekregen in de luchthaven van Istanbul om de vlucht te nemen daadwerkelijk uw eigen paspoort was of niet. Aangezien u wel beweerde te weten dat u uw eigen paspoort met uw eigen naam gebruikte voor uw busreis van Van naar Istanbul (CGVS II, p. 3-4), is het niet aannemelijk dat u niet zou weten of het paspoort voor de vlucht uw eigen paspoort was met een vals visum erin of een volledig ander vals document (CGVS II, p. 5-7). Uw verklaringen hieromtrent zijn overigens weinig coherent met een verklaring in uw eerste gehoor, waarin u op de vraag hoe uw paspoort werd gebruikt in uw reisweg naar Europa antwoordde dat uw paspoort onderweg bij de smokkelaar was, de smokkelaar bij jullie aankomst in Istanbul zei dat hij het kwijtgeraakte en dat u nadien van de smokkelaar valse documenten en vals visum kreeg (CGVS I, p. 10). Dat uw verklaringen allerm minst aannemelijk zijn, blijkt bovendien uit de volgende vaststelling. In het reisdocument dat u kreeg op de luchthaven voor de vlucht, herkende u uw pasfoto maar herkende u uw naam niet omdat het in het Engels geschreven was en u geen Latijnse woorden kan lezen. Deze uitleg gebruikte u meermaals als verantwoording voor uw gebrek aan kennis over de gegevens (geboortedatum, geboorteplaats, etc.) in dit paspoort (CGVS II, p. 5-6). Anderzijds wist u wel met zekerheid dat het een Iraans paspoort was omdat u het Iraanse logo herkende (CGVS II, p. 6-7). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt niettemin dat de gegevens in Iraanse paspoorten ook altijd in het Farsi geschreven staan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

Voorts kan er worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Zo verklaarde u in uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat op het moment dat u de vijf onbekende personen begeleidde, niet wist dat zij tot PJAK behoorden (CGVS I, p. 20). U kende hen niet. Ze waren niet vertrouwd met de omgeving en vroegen u om te helpen hen naar een dorp te gidsen (CGVS I, p. 20). U verklaarde dat het normaal is om leden van PJAK in de streek te ontmoeten, dat u regelmatig PJAK leden tegenkwam, die voor u ook telkens opnieuw onbekenden waren, maar wie u hielp met eten en drinken en wist dat zij van PJAK waren omdat ze Koerdisch spraken, PJAK alomtegenwoordig was en zij zich ook identificeerden als zijnde van PJAK (CGVS I, p. 15-16), maar dat u niet wist dat de vijf onbekende personen die u tegenkwam in de bergen bij PJAK behoorden (CGVS I, p. 20). Geheel in tegenspraak verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u van de vijf onbekende personen direct

kon weten uit hun manier van praten dat ze bij PJAK behoorden omdat ze speciale woorden gebruiken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u niet 100% zeker was dat de onbekenden bij PJAK behoorden, maar dat ze het woord hawal gebruikten en dit woord wordt meestal gebruikt door leden van PJAK en PKK (CGVS II, p. 16). Hierover had u in de loop van het tweede gehoor al gesteld dat leden van PJAK hun eigen namen niet gebruiken maar de woorden hawal (kameraad) gebruiken. U had ook bevestigd dat het woord hawal wordt geassocieerd met PJAK en men zo kan weten of het over iemand van PJAK ging (CGVS II, p. 14). Deze verklaring is echter opnieuw in strijd met verklaringen in uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Toen stelde u dat de onbekenden u aanspraken als hawal (kameraad), dat dit een standaardwoord is en dat dit wordt gebruikt voor iedereen (CGVS I, p. 15, p. 18 en p. 20). Ze spraken u dus aan als kameraad ook al bent u niet bij PJAK en hebt u geen banden met PJAK (CGVS I, p. 14). Voorts was u ook tegenstrijdig wat betreft het totaal aantal keren dat uw vader werd meegenomen en ondervraagd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader tijdens uw verblijf in Iran twee dagen werd vastgehouden, gemarteld en dan vrijgelaten en dat hij na uw vertrek ongeveer vijf of zes keer werd gearresteerd (CGVS I, p. 22). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dat uw vader in het totaal drie keer werd meegenomen en ondervraagd. Meer bepaald één keer toen u nog in Iran was, één keer toen u in Istanbul zat en één keer na uw aankomst in België (CGVS II, p. 11-12).

Daarenboven hebt u geen enkel begin van bewijs neergelegd van de aanslag op een post van de Iraanse autoriteiten gepleegd door PJAK-leden volgend op uw gidsbeurt in de herfst van 2014. U had dit gehoord van A.(...) en van uw oom. U hebt naar eigen zeggen geen idee of dit ergens in de pers is verschenen. U stelt dat de autoriteiten geen informatie geven over dergelijke aanslagen (CGVS I, p. 21). Vooreerst kan worden opgemerkt dat het geenszins klopt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten geen informatie zouden verspreiden over aanslagen tegen hun diensten. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat er in allerlei mediakanalen wel degelijk wordt gerapporteerd over aanslagen uitgevoerd door PJAK. Ook bij het tweede gehoor bleek dat u zich nog steeds niet had geïnformeerd en stelde u dat uw oom uw enige bron was (CGVS II, p. 18-19). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u zelf toegang hebt tot nieuwsinformatie over de problematiek van Koerden en PJAK in Iran aangezien u via vrienden hebt vernomen dat B.(...) A.(...) en A.(...) B.(...) werden geëxecuteerd omdat ze werden beschuldigd van banden met PJAK (CGVS I, p. 6). Meer nog, u hebt contacten met personen die in België verantwoordelijk zijn voor het comité van PJAK, u ging in België naar demonstraties waar PJAK werd vertegenwoordigd en waar u zelf een t-shirt van PJAK droeg en met hun vlag zwaaide (CGVS II, p. 19-20; cf. foto's).

Bovendien kan worden vastgesteld dat u ook geen enkel begin van bewijs hebt van uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten. Er werden geen documenten overhandigd aan uw familie. Dat komt volgens u omdat de autoriteiten geen documenten afleveren en alle arrestaties illegaal zijn (CGVS I, p. 22-23 en CGVS II, p. 19). Het is hoegenaamd vreemd dat u geen enkel begin van bewijs hebt gelet op de huiszoekingen en ondervragingen van uw vader (CGVS I, p. 22-23). Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt ook dat u geen informatie hebt of daadwerkelijk officieel wordt vervolgd of werd veroordeeld (CGVS II, p. 19). Dat de druk en de martelingen van de Iraanse autoriteiten mede de hartaanval, en bijgevolg de dood van uw vader, hebben veroorzaakt (CGVS, p. 12 en 21), is overigens een blote bewering die u niet hebt gestaafd aan de hand van concrete feiten of elementen. Het door u neergelegd overlijdensattest toont enkel en alleen zijn dood aan, niks meer en niks minder. Bovendien vermeldde u dat uw vader al vier jaar lang ziek was (CGVS, p. 5 en p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u expliciet dat uw vader kanker had (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft het feit dat u in België tweemaal aan betogingen in verband met rechten voor Koerden hebt deelgenomen (eenmaal voor de ambassade een maand na uw aankomst in België en eenmaal in oktober 2015 voor het Europees parlement) (cf. foto's), dient te worden vastgesteld dat u louter en alleen twee keer hebt deelgenomen aan een demonstratie en er geen andere politieke activiteiten op nahoudt. U bent geen lid van een politieke partij in België en u hebt naar eigen zeggen deelgenomen aan de demonstraties als gewone Koerd. Hoewel u zich wel meer wil engageren ter bevordering van de Koerdische kwestie, hebt u zich nog niet geïnformeerd hoe u dat kunt doen (CGVS II, p. 19-20). Gegeven het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen omwille van banden met PJAK in Iran en gezien de minimale omvang van de enkele activiteiten die u in België uitvoerde, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u, omwille van deze kleinschalige activiteiten, in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Ten slotte dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande bevindingen geenszins. Ze bevestigen louter uw nationaliteit en identiteitsgegevens en deze van uw moeder, hetgeen hier niet wordt betwist. De door u neergelegde foto's bevestigen uw deelname aan demonstraties in België en dit element werd reeds hierboven besproken. Het overlijdensattest van uw vader werd eveneens in bovenstaande besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn relaas niet in de juiste context plaatst.

Vooreerst wenst verzoeker erop te wijzen dat de twee interviews uiterst problematisch zijn verlopen, met name de vertalingen door de tolk. Verzoeker verduidelijkt dat hij Kurmanji spreekt, één van de talen die behoren tot de Koerdische taalfamilie. Het Kurmanji is echter op haar beurt onderverdeeld in verschillende dialecten, die in meer of mindere mate van elkaar verschillen. Zo spreekt hij het Shekak-dialect, typerend voor de regio waar hij vandaan komt in noordwest-Iran. Verzoeker stelt dat hij heeft vastgesteld dat de tolk een ander dialect spreekt, vermoedelijk het Jelali-dialect, en dat de tolk hem onvoldoende begreep tijdens de gehoren. Hijzelf kon de vragen van de tolk wel goed begrijpen, hetgeen hij ook bevestigde wanneer hij hiernaar werd gevraagd. Omgekeerd echter begreep de tolk de hem niet voldoende, en hij diende heel vaak zijn antwoorden te herhalen. Tevens stelde hij vast dat zijn omstandige verklaringen van een tiental zinnen soms vertaald werden in één enkele zin. Onvermijdelijk leidt dit tot foutieve vaststellingen, aldus verzoeker. Zo staat er bijvoorbeeld in de beslissing, bij het begin van het feitenrelaas, te lezen dat hij *tot zijn vijftien jaar naar school ging*. Hij heeft echter verklaard dat hij *slechts een vijftal jaar* naar school ging als klein kind, en zeker niet tot zijn vijftien jaar zoals genoteerd in het gehoorverslag. Ook kende de tolk volgens verzoeker het verschil niet tussen de Shekak-woorden voor de seizoenen *herfst* en *lente*. Als dergelijke eenvoudige feitelijkheden al leiden tot verwarring, zijn er onvermijdelijk meerdere foutieve vaststellingen, aldus verzoeker, die daarnaast benadrukt dat hij het relaas van de reisweg meer dan vijf keer diende te herhalen. Het problematische verloop van de gehoren wordt naar mening van verzoeker ook aangetoond door het feit dat er twee volwaardige interviews nodig waren, die respectievelijk 4 uur en 3,5 uur duurden, om een identiteits- en vluchtrelaas te noteren dat niet uitzonderlijk ingewikkeld is. Verzoeker stelt nog dat hij tijdens het tweede interview tegen de tolk heeft gezegd: *"ofwel ben jij geen Koerd, ofwel ben ik er geen."* Deze opmerking werd echter niet vertaald en is dus niet genoteerd in het gehoorverslag. Er werd wel genoteerd dat hij *"de naam van zijn dorp niet duidelijk prononceert"* (CGVS I, p. 18), hetgeen uiteraard valt te verklaren door het verschillende dialect en volgens verzoeker een duidelijke indicatie is van de communicatieproblemen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het dan ook niet mag verwonderen dat er tegenstrijdigheden werden genoteerd in het gehoorverslag, hetgeen naar zijn oordeel echter niet van die aard is dat hij elke geloofwaardigheid verliest.

Verzoeker vervolgt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden daarnaast kunnen verklaard worden door zijn analfabetisme. Hij stelt dat hij opgroeide in een onderontwikkelde agrarische regio en dat hij geen enkel geschrift kan lezen, noch kan schrijven. Dit analfabetisme werd door de commissaris-generaal niet vastgesteld, hetgeen volgens verzoeker een uitermate grote impact heeft op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Verzoeker stelt dat hij als klein kind op school in bepaalde mate de officiële taal Farsi leerde spreken, doch dat hij noch het Farsi noch het Latijnse schrift kan lezen. Voor zijn levensonderhoud als schaapherder was dit ook niet nodig. In de motivering van zijn beslissing wijt de commissaris-generaal een groot deel van zijn ongeloofwaardigheid aan zijn onwetendheid over de reisweg (*"het is niet ernstig dat u niet zou weten naar welk land uw vlucht ging of in welk land u werd tegengehouden door de aanwezige autoriteiten"*, *"het is niet geloofwaardig dat u niet zou geweten hebben of het paspoort gekregen in de luchthaven van Istanbul om de vlucht te nemen"*

daadwerkelijk uw eigen paspoort was of niet”, “u herkende uw pasfoto maar u herkende uw naam niet”, ...). Bovenstaande vaststellingen worden in een gans ander licht geplaatst in de wetenschap dat hij niet kan lezen, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij dit overigens meermaals heeft aangegeven. Zo schrijft de commissaris-generaal in de beslissing: “*In het reisdocument (...) herkende u uw pasfoto maar herkende u uw naam niet omdat het in het Engels geschreven was en u geen Latijnse woorden kan lezen. Deze uitleg gebruikte u meermaals als verantwoording voor uw gebrek aan kennis over de gegevens (geboortedatum, geboorteplaats, etc.) in dit paspoort. Anderzijds wist u wel met zekerheid dat het een Iraans paspoort was omdat u het Iraanse logo herkende.*” Verzoeker laakt dat de commissaris-generaal hem op geen enkel ogenblik heeft gevraagd of hij eender welk geschrift kan lezen. De commissaris-generaal gaat hierbij naar mening van verzoeker uiterst onzorgvuldig te werk en haalt op een onredelijke wijze zijn geloofwaardigheid onderuit. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het feit dat hij niet kan lezen geen detail is, maar een doorslaggevende impact heeft op de context van zijn asielrelaas. Zo besluit de commissaris-generaal: “*Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt niettemin dat de gegevens in Iraanse paspoorten ook altijd in het Farsi geschreven staan*”. Hieruit blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal niet vaststelde, ook niet na twee gehoren, dat hij volledig analfabeet is en ook geen Farsi kan lezen. Het is, aldus verzoeker, dan ook duidelijk dat een gehoor, met de juiste context van analfabetisme, een volledig ander beeld zou schetsen.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de opmerking van de commissaris-generaal dat hij niet wist dat de vijf onbekende personen bij PJAK behoorden, maar hij later verklaarde dat hij direct kon weten uit hun manier van praten dat ze bij PJAK behoorden, een opgezochte tegenstrijdigheid inhoudt die allerminst zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoeker benadrukt dat hij de personen niet *persoonlijk* kende, en hij dus niet 100% zeker kon zijn, maar dat uit het geheel van de omstandigheden duidelijk bleek dat ze bij PJAK behoorden. Hij wijst er te dezen op dat de leden van PJAK steeds duidelijk herkenbaar zijn: ze dragen een grijsgroen uniform en soms wapens, ze gebruiken het woord *hawal*, etc. Men kan de personen dus duidelijk identificeren als leden van PJAK, hetgeen hij ook nergens tegensprekt en integendeel verklaart dat hij regelmatig PJAK-leden tegenkwam. Ook werd zonder rekening te houden met de volledige context geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de ondervragingen van zijn vader na zijn vertrek. Verzoeker benadrukt dat hij sinds zijn vertrek slechts twee keer met zijn oom een kort telefoongesprek heeft gehad en dat deze gevraagd heeft om niet meer terug te bellen aangezien de veiligheidsdiensten naar hem kwamen informeren. Het mag naar mening van verzoeker dus niet verwonderen dat hij geen exacte data heeft over het lot van zijn vader zodat zijn geloofwaardigheid hierdoor geenszins kan worden aangetast.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat de bestreden beslissing niet in het juiste perspectief is genomen, rekening houdend met zijn achtergrond. Nochtans werd door zijn raadsman aan het einde van beide gehoren gevraagd om rekening te houden met het profiel van herder.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging door de banden met PJAK. Hij stelt dat de groepering PJAK verboden is in Iran (zie administratief dossier), maar veel sympathie geniet onder de Koerdische bevolking in het noorden van Iran. De steun is niet openlijk, aangezien veel mensen angst hebben voor repressie vanuit het Iraanse regime. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing: “*het is hoegenaamd vreemd dat u geen enkel begin van bewijs hebt gelet op de huiszoekingen en ondervragingen van uw vader*”. Deze stelling is naar mening van verzoeker uiterst verwonderlijk aangezien het Commissariaat-generaal vaak geconfronteerd wordt met geloofwaardige uiteenzettingen over huiszoekingen, ondervragingen en bedreigingen door repressieve groeperingen en veiligheidsdiensten en dat hiervan slechts uiterst zelden bewijzen kunnen worden voorgelegd. Volgens verzoeker is het aannemelijk dat een repressief regime, dat geen probleem heeft met schendingen van mensenrechten, geen bewijzen achterlaat van dergelijke ondervragingen.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk een sympathie heeft voor de groepering PJAK, hetgeen wordt gestaafd door de hulp die hij reeds gaf in zijn periode als herder (eten, sigaretten). In Iran kon dit niet openlijk door de repressie, maar sinds zijn verblijf in België heeft verzoeker naar eigen zeggen nauwe banden met PJAK. Hij wijst er in dit verband op dat hij ondertussen deelnam aan verschillende manifestaties van PJAK te Brussel. De groepering PJAK zette hiervan foto's op haar facebook-pagina, waarop hij duidelijk herkenbaar is. Verzoeker meent dan ook dat hij ontegensprekelijk als een “*réfugié sur place*” dient te worden beschouwd. Hij acht het immers uiterst waarschijnlijk dat de Iraanse inlichtingendiensten deze en andere facebook-pagina's in het oog houden, waardoor hij voor de Iraanse inlichtingendiensten duidelijk aantoonbaar gelinkt is aan de groepering PJAK. De commissaris-generaal minimaliseert volgens verzoeker onterecht deze aantoonbare link en gaat er gemakshalve van uit dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden.

Gelet op het feit dat deze bewering een veronderstelling is en gelet op zijn voorgeschiedenis en de aantoonbare link met PJAK, meent verzoeker echter dat er niet kan gesteld worden dat zijn vrees voor vervolging onterecht is. Hij wijst er in dit verband nog op dat hij ook heeft aangegeven dat twee verwanten van zijn moeder, van wie hij de namen kan geven, actief waren bij PJAK en geëxecuteerd zijn.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: informatie van een Koerdisch vertaalbureau over Koerdische dialecten en prints van de Facebook-pagina van PJAK Belgium.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verschillende elementen met betrekking tot de door hem uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten zijn algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hij zich tegensprekt over het feit of hij op het moment dat hij de vijf onbekende personen begeleidde al dan niet wist dat zij tot PJAK behoorden, zijn verklaring tijdens het tweede gehoor dat het woord 'hawal' wordt geassocieerd met PJAK en men zo kan weten of het over iemand van PJAK ging in strijd is met zijn verklaring tijdens het eerste gehoor dat 'hawal' een standaardwoord is en dat dit gebruikt wordt voor iedereen en hij ook tegenstrijdig was wat betreft het totaal aantal keren dat zijn vader werd meegenomen en ondervraagd, (iii) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt van de aanslag op een post van de Iraanse autoriteiten gepleegd door PJAK-leden volgend op zijn gidsbeurt in de herfst van 2014, zijn stelling dat de autoriteiten geen informatie geven over dergelijke aanslagen geenszins strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in allerlei mediakanalen wel degelijk wordt gerapporteerd over aanslagen uitgevoerd door PJAK, ook bij zijn tweede gehoor bleek dat hij zich steeds niet had geïnformeerd terwijl uit zijn verklaringen nochtans blijkt dat hij zelf toegang heeft tot nieuwsinformatie over de problematiek van Koerden en PJAK in Iran aangezien hij via vrienden heeft vernomen dat B.A. en A.B. werden geëxecuteerd omdat ze werden beschuldigd van banden met PJAK en hij bovendien contacten heeft met personen die in België verantwoordelijk zijn voor het comité van PJAK, (iv) hij ook geen enkel begin van bewijs heeft van zijn beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten, hij evenmin informatie heeft of hij daadwerkelijk officieel wordt vervolgd of werd veroordeeld en zijn stelling dat de druk en de martelingen van de Iraanse autoriteiten mede de hartaanval en bijgevolg de dood van zijn vader hebben veroorzaakt een blote bewering is die hij niet heeft gestaafd aan de hand van concrete feiten of elementen daar het overlijdensattest enkel zijn dood aantoon, niks meer en niks minder, hij bovendien vermeldde dat zijn vader al vier jaar lang ziek was en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat zijn vader kanker had, (v) gegeven het feit dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten hem vervolgen omwille van banden met PJAK in Iran en gezien de minimale omvang van de enkele activiteiten die hij in België uitvoerde bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij omwille van deze kleinschalige activiteiten in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat hij hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade en (vi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande bevindingen geenszins wijzigen daar ze louter zijn nationaliteit en identiteitsgegevens en deze van zijn moeder bevestigen, alsook zijn deelname aan demonstraties in België en het overlijden van zijn vader, gegevens welke niet worden betwist.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2015 (CG nr. 1510831), op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker vooreerst beweert dat de twee interviews op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name de vertalingen door de tolk, uiterst problematisch zijn verlopen, kan de Raad na lezing van de gehoorverslagen slechts vaststellen dat ze geen enkele indicatie of aanwijzing bevatten waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft overigens tijdens of na de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Evenmin werd er gewezen op moeilijkheden die zich tijdens de gehoren zouden hebben voorgedaan. Nochtans werd verzoeker aan het begin van de gehoren uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij antwoordde *"Ja. We zijn Koerden"* (administratief dossier, stuk 8, p. 2) en *"Ja. Ik begrijp de tolk goed, liever beetje traag spreken."* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Tevens werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen tijdens het gehoor (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 8, p. 1-2 en stuk 5, p. 1-2). Aan het einde van de gehoren werd hem nogmaals gevraagd of hij alle vragen goed heeft begrepen en of hij de tolk goed heeft begrepen, waarop verzoeker telkenmale bevestigend antwoordde, en werd hem tevens de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te maken (administratief dossier, stuk 8, p. 25 en stuk 5, p. 21). Bij aanvang van het tweede gehoor werd verzoeker bovendien uitdrukkelijk gevraagd of hij opmerkingen had over het vorige interview, waarop hij stelde *"Ik heb geen opmerkingen maar bereid om uw vragen te beantwoorden."* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Het moet dan ook zeer bevreemdend worden geacht dat verzoeker, naar eigen zeggen een analfabeet die opgroeide in een onderontwikkelde agrarische regio en die in het verzoekschrift beweert een ander Koerdisch dialect te spreken dan de tolk, de tolk desalniettemin perfect begreep en probleemloos met hem kon communiceren, doch dit in omgekeerde richting niet het geval zou zijn geweest. Waar verzoeker zijn stelling dat de tolk hem onvoldoende begreep tracht te staven door erop te wijzen dat in de beslissing te lezen staat dat hij *tot zijn vijftien jaar naar school ging*, terwijl hij naar eigen zeggen heeft verklaard dat hij *slechts een vijftal jaar* naar school ging als klein kind, en zeker niet tot zijn vijftien jaar zoals genoteerd in het gehoorverslag, kan de Raad slechts vaststellen dat in het eerste gehoorverslag te lezen staat als volgt: *"- Bent u naar school geweest? Tot klas vier. – tot welke leeftijd is dat dan? Ik was toen heel klein, ik was misschien 14 à 15 jaar. – waar ging u naar school? In het dorp, dus tot 5de leerjaar heb ik in het dorp gestudeerd. – hebt u daarna nog verder gestudeerd? Nee. Dan ben ik gestopt."* (administratief dossier, stuk 8, p. 5). Hieruit blijkt aldus dat verzoeker niet werd gevraagd hoeveel jaar hij naar school is gegaan doch hem expliciet de vraag werd gesteld tot welke leeftijd hij naar school is geweest. Dat verzoeker, die tijdens de gehoren meermaals verklaarde dat hij de tolk goed begreep, hetgeen nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, op een dergelijke duidelijke vraag, die niet voor interpretatie vatbaar is, zou hebben geantwoord dat hij *slechts een vijftal jaar* naar school ging en dit antwoord vervolgens door de tolk verkeerdelijk zou zijn vertaald als *ik was misschien 14 à 15 jaar* betreft een loutere bewering die, gelet op de duidelijkheid van de vraagstelling en de relevantie van de antwoorden, weinig waarschijnlijk kan worden geacht. Voorts is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker uit volgende passage uit het eerste gehoorverslag meent te kunnen concluderen dat de tolk het verschil niet kende tussen de Shekak-woorden voor de seizoenen *herfst* en *lente*: *"- wanneer hebt u het grondgebied Iran verlaten? Op dag één of twee van maand twee van – van welk jaar? 1393, het was toen herfst. (...) – In welk seizoen bent u vertrokken uit Iran? Het was toen herfst. – de tweede maand van 1393, is wel in de lente? Dus ik ben vertrokken in maand 2 1393 en het was toen herfst. de herfst, de herfst duurt 3 maanden. – wat is de naam van de maand? Ik ken de maand van de maand niet, ik ben toen in maand 2 vertrokken, het was toen herfst. Ik ken de farsi naam niet. – en de koerdische naam? De herfst duurt drie maanden in onze streek, en het was in maand 2. Is het duidelijk? – Ja."* (administratief dossier, stuk 8, p. 6-7). Zo verzoekers bewering in het verzoekschrift op enige waarheid zou gesteund zijn, kan overigens worden verwacht dat de tolk dan dezelfde fout zou hebben gemaakt bij de vertaling van verzoekers verklaringen dat hij werkte als herder van de zomer tot de herfst (administratief dossier, stuk 8, p. 8) en waar hij stelde *"- en een schaap, in welke periode van het jaar is dat drachtig? Dus vanaf de 6 maanden zwanger worden en in de lente, van de lente tot de herfst zijn ze op het veld. – in welke periode van het jaar zijn de schapen zwanger? In de loop van de zomer, vooral op het einde van de zomer. Hangt af van het klimaat, bij ons is het koud, soms loopt het tot de herfst, want het is anders het klimaat dan in Irak."* (administratief dossier, stuk 5, p. 10), *quod non*. Voor het overige laat verzoeker na *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest. Hij stelt weliswaar dat hij heel vaak zijn antwoorden diende te herhalen, dat zijn omstandige verklaringen van een tiental zinnen soms vertaald werden in één enkele zin en dat hij tijdens het tweede interview tegen de tolk heeft gezegd: *"ofwel ben jij*

geen Koerd, ofwel ben ik er geen." maar deze opmerking niet werd vertaald en dus niet genoteerd is in het gehoorverslag, doch dergelijke algemene opmerkingen en blote beweringen kunnen in het licht van het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen allerm minst overtuigen.

Voorts kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij nog opwerpt dat de passage uit het gehoorverslag *"-uw dorp, is dat Lashgiran of Lashgaran. Lashgaran. (AZ is niet zo duidelijk in zijn prononceren van naam) Het staat op mijn document denk ik."* een duidelijke indicatie is van de communicatieproblemen. Dat verzoeker zijn reisweg 'meer dan vijf keer diende te herhalen', heeft evenmin te maken met vertaalproblemen doch wel met het feit dat verzoeker hieromtrent onduidelijke, ongeloofwaardige en afwijkende verklaringen aflegde. Evenmin wordt het problematische verloop van de gehoren aangetoond door het feit dat "er twee volwaardige interviews nodig waren, die respectievelijk 4 uur en 3,5 uur duurden, om een identiteits- en vluchtrelaas te noteren dat niet uitzonderlijk ingewikkeld is". Verzoeker kan het Commissariaat-generaal bezwaarlijk verwijten dat hij een tweede keer werd gehoord teneinde meer duidelijkheid te krijgen omtrent onder andere zijn reisweg en de door hem gebruikte reisdocumenten, over de invallen door de Iraanse autoriteiten en de arrestaties van zijn vader, over zijn omgang met de PJAK-leden in de bergen, over de aanslag door leden van PJAK die er uiteindelijk toe zou hebben geleid dat hij Iran diende te ontvluchten, over zijn actuele (juridische) situatie in Iran en over zijn activiteiten voor PJAK in België, allemaal elementen die raken aan de kern van verzoekers asielaanvraag.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen reden is om aan te nemen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.5. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.1. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing dient vooreerst te worden vastgesteld dat verschillende elementen met betrekking tot de door verzoeker uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten zijn algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten.

2.5.1.1. Zo dient te worden gewezen op een aantal flagrante tegenstrijdigheden in verband met zijn reisweg. Zo verklaarde verzoeker bij aanvang van het eerste gehoor *"Ik ben met het vliegtuig naar hier gekomen, ik ben vertrokken vanuit een onbekend land en daarna ben ik naar hier gekomen."* (administratief dossier, stuk 8, p. 6). Nochtans verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal dat hij vanuit Istanbul met een minibus en vervolgens een vrachtwagen naar België is gekomen (administratief dossier, stuk 19, verklaring DVZ, vraag 33 en stuk 5, p. 7-8).

Nog tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker *"- op de DVZ hebt u gezegd dat u met een vals paspoort hebt gereisd. Van waar naar waar met het vals paspoort gereisd? Dus ik heb het valse doc in Istanbul gebruikt, en ik werd toen tegengehouden, en dus de reis ging niet door. – werd u tegengehouden in de luchthaven van Istanbul? Ja, in Istanbul. Ik zat toen 15 dagen in de gevangenis van Istanbul. (...) – u werd gearresteerd in de luchthaven van Istanbul? dus ik werd in het vliegtuig gearresteerd. – u zat al in het vliegtuig? Ja echt waar. – van welke nationaliteit was het paspoort waarmee u reisde? Mijn pasfoto stond er in. – van welk land was het paspoort? Iraans paspoort. De politie hebben toen, ik werd toen ondervraagd met een tolk en het was een vals Iraans paspoort zeiden ze toen. (...) – hebt u bewijzen van uw opsluiting in Turkije? Nee. Ik werd toen door de politie opgepakt en ik zat toen 15 dagen vast. – hebt u daar geen documentje van, van de politie? Nee, daarna op een illegale manier verder gereisd, het was een moeilijke reis en vanalles meegemaakt op weg naar hier."* (administratief dossier, stuk 8, p. 23-24). Deze beweringen zijn allerm minst verenigbaar met verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij een vlucht heeft genomen van Istanbul naar een voor hem onbekend land aan de hand van een Iraans paspoort gekregen van de smokkelaar, dat hij in het onbekende land werd tegengehouden door de aanwezige autoriteiten, dat er hem werd gezegd dat hij reisde met een vals Iraans paspoort met hierin een vals

visum en dat hij vervolgens werd teruggestuurd naar Istanbul (administratief dossier, stuk 19, verklaring DVZ, vraag 33 en stuk 5, p. 4-6). Dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen kunnen bezwaarlijk worden verklaard door een beweerd analfabetisme. Verzoeker moet immers niet kunnen lezen of schrijven om duidelijkheid te kunnen verschaffen over het feit of hij in Istanbul al dan niet een vliegtuig (naar een voor hem onbekend land) heeft genomen en of hij in Turkije dan wel in het hem onbekende aankomstland werd gearresteerd.

2.5.1.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het niet ernstig is dat verzoeker niet zou weten naar welk land zijn vlucht ging of in welk land hij werd tegengehouden door de aanwezige autoriteiten (administratief dossier, stuk 8, p. 23-24 en stuk 5, p. 5) en dat het evenmin geloofwaardig is dat verzoeker, die veelvuldig werd bevraagd over de reisdocumenten die hij gebruikte, blijkens zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor niet zou geweten hebben of het paspoort gekregen in de luchthaven van Istanbul om de vlucht te nemen daadwerkelijk zijn eigen paspoort was met een vals visum erin of een volledig ander vals document (administratief dossier, stuk 5, p. 5-7), vaststelling welke eens te meer bevreemdend is daar hij tijdens het eerste gehoor nog uitdrukkelijk verklaarde dat zijn paspoort onderweg bij de smokkelaar was, dat de smokkelaar bij hun aankomst in Istanbul zei dat hij het kwijtgeraakte en dat hij nadien van de smokkelaar valse documenten en vals visum kreeg (administratief dossier, stuk 8, p. 10). Verzoeker tracht deze onwetendheden en tegenstrijdigheid opnieuw te verklaren, stellende dat hij geen enkel geschrift kan lezen, noch schrijven, waarmee hij er andermaal niet in slaagt te overtuigen. De Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, al dan niet bijgestaan door een smokkelaar, mag verwacht worden dat hij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de reële kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Het feit dat verzoeker analfabeet zou zijn wijzigt niets aan het oordeel dat het reizen met valse documenten enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen zodat de vreemdeling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een controle door de mand te vallen. De vaststelling dat verzoeker een nagenoeg totaal gebrek aan kennis tentoonspreidt over de gegevens (naam, geboortedatum, geboorteplaats, burgerlijke staat, visum) in het door hem gebruikte paspoort en hij slechts kan toelichten dat zijn pasfoto in het paspoort stond en dat het een Iraans paspoort betrof (administratief dossier, stuk 8, p. 10 en p. 24 en stuk 5, p. 5-7) wijst er naar het oordeel van de Raad op dat hij bewust informatie over zijn reisweg tracht achter te houden. Een dergelijke houding getuigt van een manifest gebrek aan medewerking en haalt verzoekers algehele geloofwaardigheid onderuit.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ernstig kan getwijfeld worden aan verzoekers bewering analfabeet te zijn, gelet op zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij wel degelijk (lager) onderwijs heeft genoten (administratief dossier, stuk 19, verklaring DVZ, vraag 11 en stuk 8, p. 5).

2.5.2. Voorts wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op volgende tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen: *"(...) Zo verklaarde u in uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat op het moment dat u de vijf onbekende personen begeleidde, niet wist dat zij tot PJAK behoorden (CGVS I, p. 20). U kende hen niet. Ze waren niet vertrouwd met de omgeving en vroegen u om te helpen hen naar een dorp te gidsen (CGVS I, p. 20). U verklaarde dat het normaal is om leden van PJAK in de streek te ontmoeten, dat u regelmatig PJAK leden tegenkwam, die voor u ook telkens opnieuw onbekenden waren, maar wie u hielp met eten en drinken en wist dat zij van PJAK waren omdat ze Koerdisch spraken, PJAK alomtegenwoordig was en zij zich ook identificeerden als zijnde van PJAK (CGVS I, p. 15-16), maar dat u niet wist dat de vijf onbekende personen die u tegenkwam in de bergen bij PJAK behoorden (CGVS I, p. 20). Geheel in tegenspraak verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u van de vijf onbekende personen direct kon weten uit hun manier van praten dat ze bij PJAK behoorden omdat ze speciale woorden gebruiken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u niet 100% zeker was dat de onbekenden bij PJAK behoorden, maar dat ze het woord hawal gebruikten en dit woord wordt meestal gebruikt door leden van PJAK en PKK (CGVS II, p. 16). Hierover had u in de loop van het tweede gehoor al gesteld dat leden van PJAK hun eigen namen niet gebruiken maar de woorden hawal (kameraad) gebruiken. U had ook bevestigd dat het woord hawal wordt geassocieerd met PJAK en men zo kan weten of het over iemand van PJAK ging (CGVS II, p. 14). Deze verklaring is echter opnieuw in strijd met verklaringen in uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Toen stelde u dat de*

onbekenden u aanspraken als hawal (kameraad), dat dit een standaardwoord is en dat dit wordt gebruikt voor iedereen (CGVS I, p. 15, p. 18 en p. 20). Ze spraken u dus aan als kameraad ook al bent u niet bij PJAK en hebt u geen banden met PJAK (CGVS I, p. 14). (...)” Verzoeker brengt hier tegenin dat hij de personen niet *persoonlijk* kende en hij dus niet 100% zeker kon zijn, maar dat uit het geheel van de omstandigheden duidelijk bleek dat ze bij PJAK behoorden, dat de leden van PJAK immers steeds duidelijk herkenbaar zijn: ze dragen een grijsgroen uniform en soms wapens, ze gebruiken het woord *hawal*, etc. waardoor men de personen dus duidelijk kan identificeren als leden van PJAK, hetgeen hij ook nergens tegenspreekt en integendeel verklaart dat hij regelmatig PJAK-leden tegenkwam. Verzoeker komt hiermee evenwel niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de onbekende personen die hij moest begeleiden omschreef als vijf gewapende mannen (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas tijdens het eerste gehoor had verzoeker het louter over mannen (“(...) toen ik thuis was, was mijn moeder een beetje bezorgd en ik heb haar toen alles verteld, dat ik met die vreemde mannen heb gesproken en geholpen en dat ze niet bekend waren met de buurt en hen had geholpen om de weg te vinden. Dus die avond kon ik niet goed slapen, normaal gezien moest ik elke ochtend vroeg op staat, en ik denk dat iemand mij heeft gezien tijdens de aanwezigheid van die vreemde mannen bij mij (...)” en “(...) Toen kwam mijn neef naar de bergen (...), en dan heb ik het verhaal van die vijf mannen verteld en wat ik voor hen heb gedaan.” (administratief dossier, stuk 8, p. 13). Wanneer verzoeker later tijdens het gehoor werd gevraagd of die mannen gewapend waren, had hij het echter plots over drie mannen en twee meisjes (administratief dossier, stuk 8, p. 18). Ook deze incoherentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.5.3. Verzoeker beweert dat de personen die hij begeleidde volgend op zijn gidsbeurt in de herfst van 2014 een aanslag hebben gepleegd op een post van de Iraanse autoriteiten. Hij legt echter niet het minste begin van bewijs van deze aanslag voor. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing dienaangaande uiteenzet als volgt: “(...) U had dit gehoord van A.(...) en van uw oom. U hebt naar eigen zeggen geen idee of dit ergens in de pers is verschenen. U stelt dat de autoriteiten geen informatie geven over dergelijke aanslagen (CGVS I, p. 21). Vooreerst kan worden opgemerkt dat het geenszins klopt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten geen informatie zouden verspreiden over aanslagen tegen hun diensten. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat er in allerlei mediakanalen wel degelijk wordt gerapporteerd over aanslagen uitgevoerd door PJAK. Ook bij het tweede gehoor bleek dat u zich nog steeds niet had geïnformeerd en stelde u dat uw oom uw enige bron was (CGVS II, p. 18-19). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u zelf toegang hebt tot nieuwsinformatie over de problematiek van Koerden en PJAK in Iran aangezien u via vrienden hebt vernomen dat B.(...) A.(...) en A.(...) B.(...) werden geëxecuteerd omdat ze werden beschuldigd van banden met PJAK (CGVS I, p. 6). Meer nog, u hebt contacten met personen die in België verantwoordelijk zijn voor het comité van PJAK, u ging in België naar demonstraties waar PJAK werd vertegenwoordigd en waar u zelf een t-shirt van PJAK droeg en met hun vlag zwaaide (CGVS II, p. 19-20; cf. foto's).” Verzoeker laat deze motieven in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.4. Daarnaast dient na lezing van de gehoorverslagen te worden vastgesteld dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft het aantal keren dat zijn vader werd meegenomen en ondervraagd en waar verzoeker zich op die momenten bevond. Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader de dag na de aanslag werd opgepakt en dat hij gedurende twee dagen werd vastgehouden. Verzoeker bevond zich op dat ogenblik met de schapen in de vallei. Hij zou niet terug naar huis zijn gekeerd en de volgende dag naar A., een vriend van zijn oom zijn gegaan (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit herhaalde hij bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 8, p. 13-14). Tijdens ditzelfde gehoor verklaarde verzoeker echter tevens dat de Iraanse autoriteiten zeven of acht dagen na zijn vertrek uit het dorp een razzia hebben uitgevoerd, het huis hebben doorzocht, al zijn documenten in beslag hebben genomen en zijn vader hebben meegenomen. Verzoeker bevond zich naar eigen zeggen op dat ogenblik reeds bij A.. Hij zou over deze huiszoeking en de arrestatie van zijn vader hebben vernomen via A. en via zijn neef. Gevraagd wanneer hij met zijn neef heeft gesproken verklaarde verzoeker echter vreemd genoeg “Dus op het moment van de razzia was ik buiten het dorp, op de bergen, en hij vroeg, wat ik toen had gedaan, en ik heb toen die nacht op de bergen doorgebracht

en de volgende dag moest ik van mijn oom naar A(...) gaan. (...) – hoe heeft uw neef u teruggevonden? Dus ik was toen samen met de schapen, hij heeft me opgebeld, vroeg waar ik was, en dan begon hij te vertellen over de komst van de autoriteiten.”, waarmee hij dus terugvalt op zijn eerste versie van de feiten (administratief dossier, stuk 8, p. 11-12). Nog tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat zijn vader na zijn vertrek nog vijf of zes keer werd opgepakt en ondervraagd (administratief dossier, stuk 8, p. 22). Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker dan weer “-hoeveel keer zijn de Iraanse autoriteiten effectief bij u binnengevallen om een huiszoeking te doen? Op de avond van de plaatsvinden van het incident ben ik in de bergen gebleven en de volgende dag ben ik naar A(...) gegaan. – het incident, welk incident bedoelt u nu? Ik heb op die dag vijf personen vervoert, ik heb het over die dag, het waren kameraden. – u hebt ook gezegd dat de Iraanse autoriteiten bij u thuis zijn binnengevallen en huiszoeking gedaan, hoeveel keer is dat gebeurd? Dus ja, toen ik bij A(...) was, zijn de autoriteiten binnengevallen, en mijn vader werd toen meegenomen. En na mijn aankomst in België zijn ze nog eens het huis binnengevallen. – na uw aankomst, waarom zijn ze toen binnengevallen, met welke reden? Zij waren toen op zoek naar mij en mijn vader werd toen twee keer meegenomen. – maar in het totaal hoeveel keer werd uw vader meegenomen? Drie keer en mijn vader werd telkens meegenomen en ondervraagd. – dus als ik u goed begrijp, maar verbeter mij als het niet correct is, zijn de autoriteiten twee keer binnengevallen, maar ze hebben uw vader drie keer meegenomen? Dus in het totaal drie keer eigenlijk, de eerste keer het huis binnengevallen, bij de tweede keer mijn vader geslagen en de derde keer. – de eerste inval van de autoriteiten, waar was u toen? ik was toen op het veld, ik was toen samen met de schapen. – de eerste inval, wat hebben de autoriteiten toen bij u thuis gedaan? Dus op die dag ben ik niet naar huis gegaan, ik heb die nacht in de bergen doorgebracht en de volgende dag ben ik naar A(...) gegaan. – wanneer zijn de autoriteiten dan voor een tweede keer langsgekomen? De tweede keer vond plaats toen ik in Istanbul was. En ik heb toen kort mijn oom aan de lijn gehad en hij vertelde dat mijn vader werd lastig gevallen en werd meegenomen en de derde keer was twee of drie maanden na mijn aankomst in België. (...) – bij welke inval werden uw documenten in beslag genomen? Ik weet niet precies, maar mijn oom heeft mij toen op de hoogte gesteld, dat de autoriteiten mijn documenten hebben in beslag genomen (...)” (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Het hoeft geen betoog dat deze opeenvolging van afwijkende verklaringen over een dergelijk cruciaal aspect in verzoekers relaas zijn geloofwaardigheid volledig ondergraaft. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dat verzoeker naar eigen zeggen sinds zijn vertrek slechts twee keer met zijn oom een kort telefoongesprek heeft gehad en dat deze gevraagd heeft om niet meer terug te bellen aangezien de veiligheidsdiensten naar hem kwamen informeren en hij daarom geen exacte data heeft over het lot van zijn vader, kan het geheel van bovenstaande manifest tegenstrijdige verklaringen allerminst vergoelijken. De tegenstrijdigheden betreffen overigens deels feiten die zich zouden hebben voorgedaan toen verzoeker zich nog in Iran bevond.

2.5.5. Gelet op verzoekers bewering dat hij “officieel werd beschuldigd” dat hij leden van PJAK heeft geholpen, kan het voorts niet overtuigen dat er geen enkele convocatie voor verzoeker zou zijn verstuurd (administratief dossier, stuk 8, p. 22-23 en stuk 5, p. 19) en hij aldus niet het minste begin van bewijs kan bijbrengen van zijn beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten. Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen informatie heeft of hij ondertussen al werd veroordeeld door een rechtbank (administratief dossier, stuk 5, p. 19) en uit niets blijkt dat hij zich de moeite zou hebben getroost om dienaangaande informatie te vergaren. Nochtans mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoekers onwetendheid en zijn gebrek aan initiatief in dit verband relateert andermaal de door hem geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.6. Tot slot benadrukt de Raad dat met betrekking tot asielaanvragen mede gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals *in casu* het geval is, is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, Procedural aspects). De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent

relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: *United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006).

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Wat betreft het feit dat u in België tweemaal aan betogingen in verband met rechten voor Koerden hebt deelgenomen (eenmaal voor de ambassade een maand na uw aankomst in België en eenmaal in oktober 2015 voor het Europees parlement) (cf. foto’s), dient te worden vastgesteld dat u louter en alleen twee keer hebt deelgenomen aan een demonstratie en er geen andere politieke activiteiten op nahoudt. U bent geen lid van een politieke partij in België en u hebt naar eigen zeggen deelgenomen aan de demonstraties als gewone Koerd. Hoewel u zich wel meer wil engageren ter bevordering van de Koerdische kwestie, hebt u zich nog niet geïnformeerd hoe u dat kunt doen (CGVS II, p. 19-20). Gegeven het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen omwille van banden met PJAK in Iran en gezien de minimale omvang van de enkele activiteiten die u in België uitvoerde, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u, omwille van deze kleinschalige activiteiten, in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade.”* Zelfs zo zou worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten de facebook-pagina van PJAK Belgium monitoren en aldus kennis hebben van de hierop gepubliceerde foto’s, waarop ook verzoeker te zien is, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker, die geen geloofwaardige band met PJAK in Iran heeft aangetoond, die geen lid is van een politieke partij in Iran, noch in België, en die in België slechts aan twee demonstraties voor de Koerdische zaak heeft deelgenomen en verder geen politieke activiteiten heeft ontwikkeld, louter omwille van zijn deelname aan twee betogingen in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zou zijn komen te staan en door hen zou worden gevisieerd met het oog op vervolging. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van

bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er actueel in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS